

א תולין ט"ו וכתוב
ל"ד וכתוב

א * (א) אהמבשל (ב) בשבת (אז) שטטס * (ג) אחת מסחר מלאכות (טור) (ד) במזיד אסור לו (ה) לעולם ולאחרים (ו) מותר (ז) למוצאי שבת מיד (ח) [א] (ו) ובשיגג אסור בו ביום

שערי תשובה

החבל בפיתולו בלא קשירה שנמלאת מלאכתו מתקיימת וכן
השתיל חייב משום מתיר והוא שלא יתכוין
(א) במזד . ומשמע ב"ש"א ה' ה"א שדבריהם אבות

(ל) כמור : ומתעצב צדקתו כי קע"ח שהקדרה אסורה ג"כ . ודוקא המבשל לברוא אבל המבשל לחולה מותרת הקדרה כ"כ הרשב"א
 שם ועי' בתשו' שבות יעקב ח"ב סי' כ"א וגדולה מזו כ' שאפי' היתה קדרה חדשה שליו כן הרופאים שיעשו התבטול בכלי חדש חדש
 מותרת הקדרה ועיין רמ"א בפ"ק דחולין שכ' דלדעת ר"מ בשונג יאכל בו ביום אפילו הוא עצמו ובמזיד אסור אפילו לאחרים כי ביום
 ולמז"ס מותר אפילו לו ע"ס . ובפ' אלף נערות פי' להפך בדעת ר"מ דס"ל בשונג יאכל אפילו בו ביום במזיד לא יאכל לעולם אבל אחרת
 ישראלים חובלים הרי שכ' דלר"מ במזיד לא יאכל הוא לעולם וזהו הפך ממה שפי' בפ"ק דחולין וז"ל . ועי' בפירוש המשנה להרמב"ם פ"א
 דתרומות ודוק : (ב) למז"ס מיד . דדוקא באינו יהודי שבושה בעיניו בכדי שיטעה דחיישינן שמא יאמר לו לעשות אבל ישראל לא ישמע לו ח"ו
 חולין דף ע"ו . ואם היה מז"ס יו"ט אסור דלזו שבת מכיון לז"ל להונוי מרב"י ח"ו ד' . יאכל ויבשרו ארבעה ימים אחרת אסור וישמע לו ח"ו

משנה ברורה

(א) המבשל וכו'. אחד המבשל את המאכל או את הסממין או המחם את המים (ר"ל אף דמים ראו לשתיה בלא יגשול וה"ל חלב מ"ה הנה נני' שיש להוסיף "ע"כ דרשות

* המבשל בשבת או בטעה וכו'. ואם הוא מלאכה דרבנן עיין במ"ז שכתב דחד דינא איך לבדו ובסוגי' תריך להמתין עד מו"ט ע"כ דרשות

יִשְׁכּוּל וְהָיָה חֵלֶב מִ"מ חֵיִיב כִּיּוֹן דְּמִשְׁתַּבַּח ע"י הַבִּישׁוּל] וְאַחַד
הַדּוֹפֵא אֶת הַפֶּת הַכֹּל עֵינִין אֶחָד הוּא [דְּרֹאפִּיה אֶת מַעֲטִין בִּישׁוּל
אֶלָּא שֶׁאִפִּיּה הוּא בִּפְת וּבִישׁוּל הוּא בִּשְׁאֲרֵי דְבָרִים]. הַמַּחְזֵק אֶחָד
מִמֵּינֵי מַחֲכּוֹת כֹּל שֶׁהוּא אִוּ הַמַּחֲמֵס אֶת הַמַּחֲכּוֹת עַד שֶׁתַּעֲשֶׂה גִּהְלַת
(א) ה"ו תּוֹלַדַת מִבְּשֵׁל [שֶׁהָרִי בְּחִיּוּמוֹ הוּא מִרְכָּבוֹ סִיּוּהָ רִאשׁוֹ
תִּקְנֻוּ וְלַעֲשׂוֹת מִמֶּנּוּ כְּלִי וְהָרִי הוּא מִרְפֵּה דְבַר הַקֶּשֶׁה]. וְכֵן הַמַּחֲמֵס
זֶה הַדּוֹגֵג [שְׁעוּה] אִו אֶת הַחֵלֶב אִו אֶת הַזֶּפֶת וְהַכּוֹפֵר וְהַגִּפְרִית
בִּיּוֹלָא בֶּהֱ"ו תּוֹלַדַת מִבְּשֵׁל וְחֵיִיב וְכֵן הַמִּבְּשֵׁל כְּלִי אֲדָמָה עַד
יַעֲשֶׂה חֶרֶס חֵיִיב מִשּׁוֹם מִבְּשֵׁל [דְּקוֹדֵס שְׁמִתְחַזֵּק הַכְּלִי וְלִנְרָף
הַכֶּנֶסֶן וְנַעֲשֶׂה הָרֶס כִּרְאִיו (ב) מִתְּבַבֵּל בֶּה עֵיט שֶׁל הַכְּלִי] וְכֵן
(ג) הַנּוֹתֵן חֲתִיכַת עֵץ בְּתַנּוּר כְּדִי שִׁתִּיבֵשׁ וְיִדּוֹעַ שְׁמִתְחַלֵּה הוּא
תִּרְפֶּה וְיִזְלָא מִמֶּנּוּ הַחֲלֻחֻתִּית חֵיִיב מִשּׁוֹם מִבְּשֵׁל, כִּלְלוֹ שֶׁל דְּבַר בֵּין
רִפְּהָ גִּיּוֹף קֶשֶׁה בֶּאֱשׁ (ד) אִו שֶׁהַקֶּשֶׁה גִּיּוֹף רַךְ ה"ו חֵיִיב מִשּׁוֹם
בִּשֵׁל [רַמְבַּ"ם בִּפ"ט] וְע"כ יֵשׁ לִיזְהַר מֵאֵד שֶׁלֹּא לִהְיוֹת עֲשִׂים לְחִים
לְהַתְנוּר לִבְשָׁן אֲחֵר, שְׂקִיעַת הַחֲמֶה דְּהוּא חֶסֶךְ לְדֹאֲרִייתָהּ, הַנּוֹתֵן

ע"ג נהלים אם לללל לללל גמורה כשעור גרונת הייב ואפילו הגרונת אינה במקום אחד אלא מתלקט משנים ושלושה מקומות ג"כ הייב
 אפילו אם לא היה לללל גמורה רק כמח"ד ג"כ הייב אלא דבזה שאינו לללל גמורה צריך שיהיה הבשר לללל משני הצדדים של הבשר דוקא וא"ל
 יור [כן כתב (ה) הרמב"ם שם בהלכה ה'] וב"ז הוא לענין הטאת (ו) אבל איסורא יש בכלל גוינו וכן מה שכתב הרמב"ם מתחלה לענין לללל
 שיעור גרונת הוא ג"כ רק לענין חיוץ הטאת אבל איסור דאורייתא יש בכלל גוינו כדק"ל ה"י שיעור אסור מן התורה [שבת ע"ד גמ' ורש"י
 ז]: (ב) בשבת. וכל שיש ספק פלוגתא בזה אי הוי בכלל ביטול או לאו אי בשאר מלאכות כה"ג אין לאסור דיעבד דכל האיסור הזה הוא רק
 ירבנן סקסוריה וספיקא דרבנן לקולא [פמ"ג בחות יור' ודענין זה כתב המג"א בסיומן שכ"ג סק"א ועיין בסק"ל כ"ז ע"ק]: (ג) אחת משאר
 מלאכות. ואם הוא מלאכה דרבנן עיין בביתאור הגר"א שהאריך להוכיח דלכ"ע אם עשה אותה בשוגג אין לאסור דיעבד ליהנות ממנה ועיין בזה
 לעולם. ליהנות מאותה מלאכה דקסוריה רבנן ומ"מ (ז) מותר לו ליהנות מדמיה של המלאכה. כתב המג"א בשם הרשב"א דגם הקדירה
 ישל בה בשבת אסורה לו לבשל בה מפי שהיא בלועה מדבר האסור לו ודוקא המבשל לבדו אבל המבשל לחולה מותרת הקדירה: (ה) מותר
 ו"ש מיד. ואפילו למי שנתבשל בשבילו (ח) דלא בעינן להמתין כדאי שיעשו אלא במלאכה הנעשית ע"י א"י בשביל ישראל משום דקל בעיני
 שור דאמירה לעו"ג ויבוא לעשות כן פעם אחרת כדי שיהיה מוכן לו במו"ש מיד אבל דבר שנעשה ע"י ישראל בידיים ודאי ליבא למיהש
 ו"ו שנתיר למו"ש מיד יבא פעם אחרת לומר לישראל לבשל לו בשבת בשביל זה (ט) ועוד שהישראל לא ישמע לו דאין אדם חוטא ולא לו.
 אם היה במו"ש וי"ט אפילו ביטול בהיתר כגון שביטל בשבת לחולה מ"מ אסור לברוא גם ביו"ט ראשון דאין שבת מכין ליו"ט.
 כתערב (יא) בשבת אותו דבר שנתבשל (יב) במויד באחרים דעת המ"א דאינו מתבטל ואסור לו (יג) בשבת ליהנות מזה דביו
 מו"ש יהיה מותר לאחרים מקרי דבר שיש לו מתירין דאינו בטל אפילו בחלק ומה שכתב ביו"ד סוף סימן קי"ב היפוך זה נדחק
 א"ל ליטבו ועיין בחות דעת שם שחולק עליו וב"ז להמבשל בעצמו אבל לענין אחרים לכו"ע מקרי דבר שיש לו מתירין: (י) ובשוגג.

שער הציון

(בס"י כח דהמחמס את הכרזל כדי לזרפו ביום ה' תולדת מבטיר ותזין בלח"מ דתרתו חיתוכו דמתחלס כשועסה הכרזל כך חייב משום מבטל
 וז' כשועסה גחלת כוערת חייב משום מבטיר שהרי נעשה דבר הכורף : (ב) כן חותא בפיר"ח ע"ד ע"ב ע"ש : (ג) הוא פירש"י גם ובר"ח חותא דמי
 רש"י ודמי של הכמ"ס בביאור המומרא הרי מאן דברא וכו' ע"ש ולדינא גם הכמ"ס מודה לפירוש רש"י : (ד) ר"ל כיון שהקשה מסתמא מתקשה
 א' וחייב על הדין כי מוכח בגמרא ופיר"ח שם : (ה) ע"ן במ"א כמה שהביא בשם הראב"ד בשע"ן זה והא"ר השיגו דגם הראב"ד מודה בכ"ז. אך ע"ן
 ד' הדין שהוכר בגמרא דעל כמאכ"ד בשע"ן חשתי האלדדן דוקא י' לע"ן כמה דהווכר כס"ט ובמ"א שם בסקל"ב דשירי מבטל כדי קליפס ומבואר שם
 ו' אחרונים דהוא כמאכ"ד והלא הוא רק בלד אחד דלא שדף מעל גבי גחלים ואפשר משום דמי' חיבורא דרבנן י' אבל הוא דבר הדם ול"ט בכ"ז :
 שבת דף ג' : (ו) כ"ק ע"א דמעשה שבת מותר בקדוש : (ח) ע"ו : (ט) מ"א : (י) מ"א וגם בפמ"ג ע"ש : (יא) אבל אם נחערב במו"ס מהכח
 לכו"ט מעטס סתכוז ביו"ד שם : (יב) אבל בשוגג לכו"ט סו"י דבר רש"י ו' חייבין וכו' ואין לומר כ"ל : (יג)